

'СВЕТА НЕДЕЛЯ

Брой 66 | 19 март 2006

† ВТОРА НЕДЕЛЯ ОТ ВЕЛИКИЯ ПОСТ

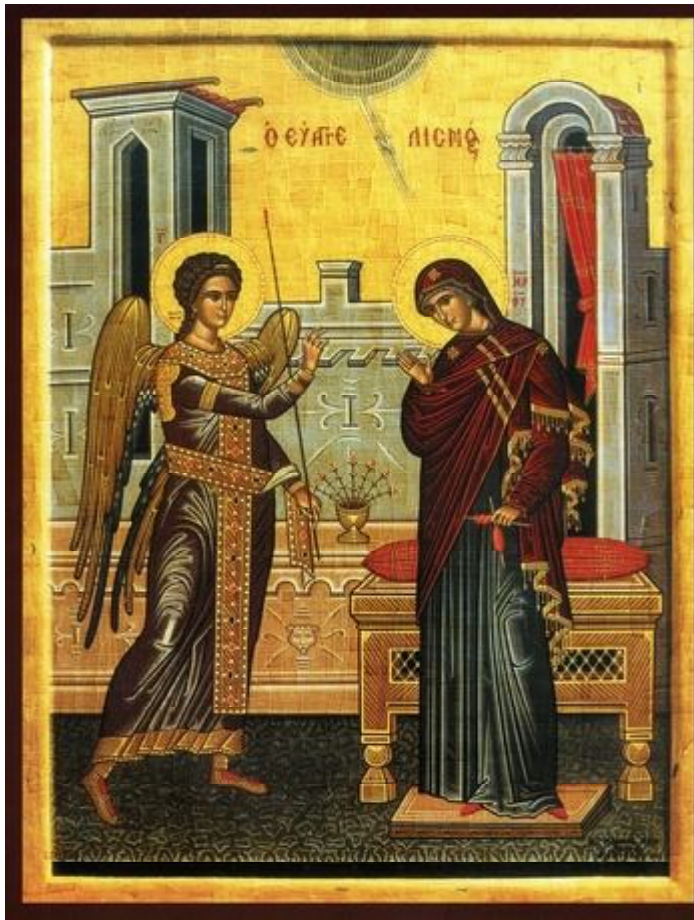
"Като видя вярата им, Исус каза на разслабения: - чедо, прощават ти се греховете... стани, вземи одъра си и върви у дома си". (Марк. 2:5-7)

Възлюбени братя и сестри,

Светото Евангелие по своето съдържание е книга на книгите, а по своята цел и предназначение - книга за живота и спасението на човека. Постоянен предмет на Христовата проповед е човешката душа и нейното спасение. Християнството разглежда и подготвя човека като пътник към вечността, наследник на небето. Затова то е вечен вдъхновител на човечеството по пътя на съвършенството към Бога. Идеалът и целта на човешкия живот

според Евангелието е да бъдам съвършени, както е съвършен и небесният ни Отец.

Светото Евангелие, братя и сестри, не е историческа хроника, в която сухо и без връзка се отбелязват историческите факти на далечното минало. То не е пособие подпомагащо паметта ни, а източник на вяра и надежда, на добродетели и съвършенство, защото е Дух и Живот. И този Божествен източник е открит за всички култури, достъпен и спасителен за всички човечи. Много

векове ще преминават, нови поколения ще дойдат, но и те, както и ние, с трепет ще прелистваме свещените книги и в техните пожълтели страници ще дирим отговор на много въпроси, за утеха в нещастие, радост в скърбите, надежда в смъртта.

Ето, св. Евангелие повествува, че Христос се занимава със страдащи, болни и недъгъви; че беседва с митаря, грешници и блудни. Навсякъде обаче, Той е един и същ - Спасител и лекар на човешките души и тела. Лекар на най-лошата и от никого неизлечима

болест - греха. "Здравите нямат нужда от лекар, а болните" - казва сам Той, а светият апостол Павел потвърждава - Бог дойде да спаси грешниците... (I Тим. 1:15).

Днес всички ние чухме евангелския разказ за разслабения, когото Христос изцери, заради силната му вяра и заради вярата на близките му най-вече. Цялото му тяло било изсушено от неизлечимата болест. Всичките му членове били вдървени и той лежал неподвижен като същински труп. И така от ден на ден

животът му гаснел.

Близките му го съжалявали, но не могли с нищо друго да му помогнат. А и никой не знаел причината за ужасната му болест. Никой и не подозирал, че там дълбоко в неговата душа, в закритите гънки на този загасващ вече живот, са вплетени здраво дебелияте корени на старите грехове. А Христос, Великият Лекар, с един поглед само вижда, че болният страда заради своите грехове, че е изгубил ценното си здраве вследствие на своя минал порочен живот и не се поколебава да каже: *"чедо, прощават ти се греховете... стани и ходи"*. И става чудото - болният оздравял напълно, става на краката си и започва да ходи.

Какви по-очевидни доказателства за жива и настойчива вяра?!

"Като видя вярата им" - говори словото Божие, Христос изцери разслабения. И ето, този комуто сърцето преставаше да бие, почувства веднага изблика на възродително жизнени сокове в целия си организъм: този, който бе пред прага на смъртта, отново бе повърнат в обятията на живота.

Какъв неочакван обрат, какъв щастлив край! И това бе по живата вяра на ония, които се грижеха и бдяха над болния. Най-възторжена бе радостта на чудесно изцерения разслабен, а това същевременно бе най-скъпата награда за всеотдайно обичащите го близки. Защото по техните заслуги той възкръсна от смърт към живот.

Само тази вяра, възлюбени братя и сестри, може да бъде противопоставена на греха.

Само чрез нея животът може да бъде излекуван и здрав.

Само чрез нея може да се вършат чудеса в живота.

Апелът на Църквата Христова в този момент към нас е: дайте повече вяра, дейна и жива!

Сърцата ви да пламтят от тази вяра!

Подпомогнати от нейната сила, насочете всички свои благородни дарования за борба срещу греха!

Победете греха в себе си и злото ще изчезне от света!

Да имаш истинска вяра в Бога, като небесен Баща, това значи, със синовен трепет да го чувстваш в себе си, да усещаш благотворните въздействия на Неговата благодат в светилището на своята душа. Да вярваш в Христа като Спасител, това значи, да Го виждаш в живота, в своя и изобщо.

Защо през Втората Неделя на Великия пост, братя и сестри, Църквата Христова

ни предлага откъс от Евангелието за разслабения?

Св. Църква мъдро е наредила да се чете откъс от Евангелието, защото и днес има парализирани души е тела, замръзнали сърца, разстроени умове, опорочени воли, сковани тела, разслабеност, които физически и духовно гнетят човеци, разстройват човеци, помрачават човечеството, погубват народи.

Всемилоствият Бог обаче ни дава начин за изкупление и изобилна благодат за спасение чрез светата Църква, която ни дава в ръце мощно и спасително средство - пост и молитва.

Постът пречиства тялото, молитвата окриля духа, а чрез това съзнанието се просветлява и вярата възкръсва за добри дела. Сега е време благоприятно - сега е ден за спасение: да осъзнаем своята разслабеност, да потърсим избава от греховността си. Пред нас е примерът на евангелския разслабен.

Да последваме примера на вярата му! Да се въодушевим от трогателната любов на роднините му! В него и тях да видим себе си - и в грях, и в доброта, и в спасение!

Братя и сестри,

Нашето духовно и телесно здраве винаги налага да бъдем по-близко до Христа Спасителя. Светата Църква всякога от Божие име ни зове към благовестенето и съвършено оделетворено от Него Царство Божие на земята.

Но преживяваните дни е най-благоприятното време за закрепване и изграждане на здравето и спасението ни. Защото през Великия пост сме призвани към по-усилни молитви, към по-строга постене, към изповед и светото Причастие, които всецяло ни обновяват и възраждат.

Нека с вяра в Христа Бога жадно да се устремим към тия най-благодатни източници.

И така, веднъж оздравели, ще трябва да благодарим първом на Бога, а след това на всички наши братя в Христа, които с твърда вяра са ни отнесли заедно с постелката ни при Спасителя или са ни помогнали да Го намерим и по-скоро да стигнем при Него!

И като помним техния пример, да не страним от грешниците в живота, а винаги да им помагаме и разчистваме пречките, пък дори, ако стане нужда, със старание и любов да разкрием духовния покрив на душите им, за да намерят и стигнат и те по-скоро при Христа Церителя!

А м и н.

ставр. иконом Костадин Янчин

Б Л А Г О В Е Щ Е Н И Е

“Радвай се, благодатна! Господ е с тебе.” (Лука 1:28)

Братя и сестри,

И тази година по Божия воля, доживяхме да се съберем на молитвено общение и с трепет на голяма радост, да отпразнуваме оня миг, когато Ангел Господен донесе благата вест на земята. И тази година ние мислено се пренасяме назад през вековете, за да надзърнем над онова велико тайнство, което се извършва в малката и бедна стая, където девицата Мариам, в молитвен шепот излива пред Бога своята скормност, доброта и вяра. Днес преди две хиляди се тури началото на нашето спасение и се разруши стената, която се издигаше между небето и земята, и която днес наново се възстановява. Лествицата, която Яков видя на сън е вече действителност. Днес Бог изпълни обещанието дадено на Адам и Ева, че семето на жената ще смаже главата на змията. На днешния ден Словото - второто лице на Св. Троица, слиза от Небесния престол, за да приеме човешки образ. Синът Божий става син на Дева Мария. Словото Божие днес ни разкри как небето предупредило земята за радостта, която настъпвала за човешкия род, и коя между жените се удостоила да стане помирителка между Бога и човека, за да се изкупи греха на Ева. Обстоятелствата, при които е станало, братя и сестри, днес честваното събитие, ни описва най-добре свети апостол и евангелист Лука в 1 глава 26 стих. А допълнено това евангелско повествование от свещеното предание, ни дава истинската жива картина за живота на света Богородица и събитието.

През сияен ден на пролетта, когато природата с цветя и аромати слави Твореца - в презряния град Назарет, в стаичка скромна, пречистата Мария отправяла мистична молитва към всеблагия Бог. Когато молението ѝ като благовонен тамян достигнало небесата, когато чистият ѝ дух летял към висините блажено, когато сърдечните ѝ очи съзерцавали селенията на светиите - тогава идиличната тишина на жилището ѝ била нарушена, тайнствената молитва на душата прекратена от внезапното появяване на Гавриил, Архангел небесен е вестоносец Божий започнал да говори на Мариам: *“Радвай се, благодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените.”* (Лука 1:28). Кротката Мариам се почудила и нито знаела какво става с нея, нито могла да си обясни смисъла на думите и самата случка. Затова и архангелът продължил благовестието си: *“Не бой се Мариам, понеже ти намери благодат у Бога, ето ти ще заченеш в утробата си, ще родиш Син и ще Го наречеш с името Исус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син*

на Всевишния” (Лука 1:30). Думите на Гавриил още повече смутили душата на Мариам, и затова тя с рядко смирение и недоумение пита: *“Как ще бъде това, когато аз мъж не познавам?”* И наистина, ние знаем от Свещеното Писание, че още тригодишна тя постъпила при храма, където била наставлявана в закона Господен и където се обрекла на приснодевство, а след навършване на 14 години, богобоязливият старец Йосиф промислително я приютил, за да я предпази от всяко зло в живота. А дадения обет от нея бил свещен закон, който не могла да наруши и затова пита в недоумение - как ще стане това, когато аз мъж не познавам ...? Законодателят обаче е властен да измени закона и Творецът е всесилен благопромислител, но да промени редът на нещата в природата - потвърдено в думите на архангела: *“Дух Светий ще слезе върху ти и силата на Всевишния ще те осени; затова и Светото, което ще се роди от тебе, ще се нарече Син Божий”* (Лука 1:35-37). И ето я Божията тайна, неизвестна за ангелите дори, скрита за вековете, но очаквана от хората, се открива за света и се изяснява първо на Мариам. А тя с мистичен трепет на сърцето, благоговейно навежда глава пред волята на Небето и кротко продумва на архангела: *“Ето рабинята Господня, нека ми бъде по думата ти.”* (Лука 1:31).

Братя и сестри, ето така мистично се извести началото на спасението на човешкия род, и така чудно завърши благодатното посещение на архангела в дома на праведния Йосиф. От този ден Мариам намери обилно благодат пред Бога и получи велика милост от небето, това я направи истинска и спасителна стълба между небето и земята, мост пред Бога и грешните човеци, според пророческото съновидение на праотеца Яков.

Братя и сестри, на днешния ден Небето е възложило на жената голям дял от участието в делото на спасението. Чрез нея Божеството се явява между хората. Оная, която първа се поддаде на изкушението от дявола и първа вкуси от забранения плод, наново издига името си. Чрез днешното събитие се посочво великото назначение на жената като майка и съпруга. В лицето на св. Дева Мария жените имат най-съвършения образ на девство и материнство, за възпитание и

просвета, за вяра и преданост в Бога, за духовна красота и доброта, за милосърдие и търпение, кротост и смирение. Историята е записала в своите страници имената на много известни и заслужили жени на страни и народи. Едни са били истински майки - наставници на своите деца, достигнали дори до святост. Други се проявили като писателки, а трети като патриотки, спасили народа си от гибел. Но всички жени, с всички свои добродетели, не дават оная пълнота на духовно съвършенство, до каквато се е издигнала св. Богородица. Ореолът, с който тя свети, времето никога не може да засенчи и отнеме. Няма друго име, освен това на Христа Бога, което всеки час и минута да се шепне, не от хиляди, а от милиони човешки същества и то не само християни, но и друговерци. Няма и друга жена, към която да се отправят всеки миг молби и благодарности на милиони хора, както към майката Господаря по път. Към нейния лик, който гледа с усмивка или тиха скръб, прегъват колене и със събрани и вдигнати нагоре ръце, шепнат своите жilания и доверяват своите грижи милиони деца, юноши и младежи. Жени, изпълнени от щастие или пък претоварени от мъка, носят на нея своите радости и мъки, разказват й своите надежди и мечти, болести и страдания. А и за мъжете тя не е чужда от техните вопли. Особено пък строгият пустинник, уединен и далеч от хората, поставя в своята килия образа й и я моли да го подкрепи в трудния момент.

Св. Дева Мария е вечният образ за жената девица, майка и съпруга. Уместно е днес в деня на Благовещение да си зададем въпроса - какъв е духовният лик на съвременната жена изобщо? Има ли тя за образ Оная, която със своя добродетелен живот и благочестие се удостои да стане вместилище на Невместимия и се издигна да заеме място в небесните чертози по-високо от херувимите

и която е несравнено по-славна от серафимите? С мъка и съжаление обаче, трябва да признаем, че съвременната жена е слязла от пиадестала на своята висота и назначение, поради което тя е станала робиня на тялото си и от там тя вече не е девица, майка и съпруга и добра християнка, а служи за съблазън и падение.

Позволявам си да апелирам към съвременните жени, да не забравят, че те са призвани да бъдат извор на семейно щастие и радост. Нека съвременните жени не забравят още, че върху своите слаби плещи, окриляни от безсмъртната и всеотдайна любов, жената е понесла най-скъпите бисери от даидемата на човешкия гений. Да, жената-майка, тази скромна жрица на семейното огнище сияе всред царствения ореол на пълно себеприщане и истинска обич. И това сияние нека се стремят да запазят и дори да увеличат съвременните жени.

Не току-тъй братя и сестри, празнуваме Благовещение през ранна пролет. Възраждането, обновата, промяната в природата, толкова поживо ни зове и сочи, че и ние трябва да се възродим и обновим - духовно и телесно. А ние наистина ще се възродим и обновим и вечна пролет ще цъфти и грее в сърцата ни, когато драговолно и жадно слушаме, усвояваме и възплъщаваме благата вест за Христа Спасителя. Нека да я издигнем с дух и живот над всяко човешко мъдруване. Нека със смирението, с обичта на св. Дева Мария и на всички достойни Божии чада да бъдем готови на всички жертви за Христовата благата вест. Да изпълним душа и сърце с тия преживявания и устреми, за да не помръква светлината ни, за да избегнем лутаници и противоречия, за да тръгнем мъжествено и победно по пътя на семейното щастие и спасение. А м и н.

СЛУЖБИТЕ В КАТЕДРАЛНИЯ ХРАМ „СВ. НЕДЕЛЯ“ (от 5 до 11 март 2006 г.)

5 март – Неделя Сиропустна – Вечерната оглави Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, Първи викарий на Софийска света Митрополия при присъствието на негово Светейшество д-р Максим, Митрополит Софийски и Патриарх Български, който преди взаимното опрощаване помоли за прошка от всички и преподаде архипастировото си благословение за благодатен и спасителен пост.

6 март – Понеделник – Велико повечерие с канона на св. Андрей Критски беше прочетен от Знеполски епископ Николай с участието на свещеническият хор при Софийска света Митрополия.

8 март – Сряда – Първа Пржедосвещена св. Литургия – по традиция от няколко години се отслужва от Първия Викарий на Софийска св. Митрополия, след което се раздаде Аязмо на тези, които са тримирили.

10 март – Петък - Пржедосвещена св. Литургия беше отслужена от негово Високопреподобие Архимандрит Иоан, Протосингел на Софийска света

Митрополия, а вечерта – Малко повечерие с Богородичен Акатист I част отслужи Знеполски епископ Николай, който разказа историческата повест за създаването и утвърждаването на Богородичния Акатист.

11 март – Събота – Тодоровден – Ранната св. Литургия започна от 6 часа. Броят на причастилите се християни беше около 300 души.

Втората, основна св. Литургия отслужи Негово Преосвещенство Знеполски епископ Николай, който ръкоположи дякон Николай Цурев за презвитер. В края на светата Литургия след благо слово към многолюдния богомолен народ епископ Николай отправи архипастирски напътствия към новоръкоположения презвитер, за да пристъпва „Со страхом Божию...“ към светите Богослужби. Свещеник Николай Цурев благодари на Негово Преосвещенство, че е благословил ръкоположението му и отправи молба за прошка за всяко свое волно и неволно прегрешение към всички и даде обещание за усърдие и старание в образцово служение Богу и народу.